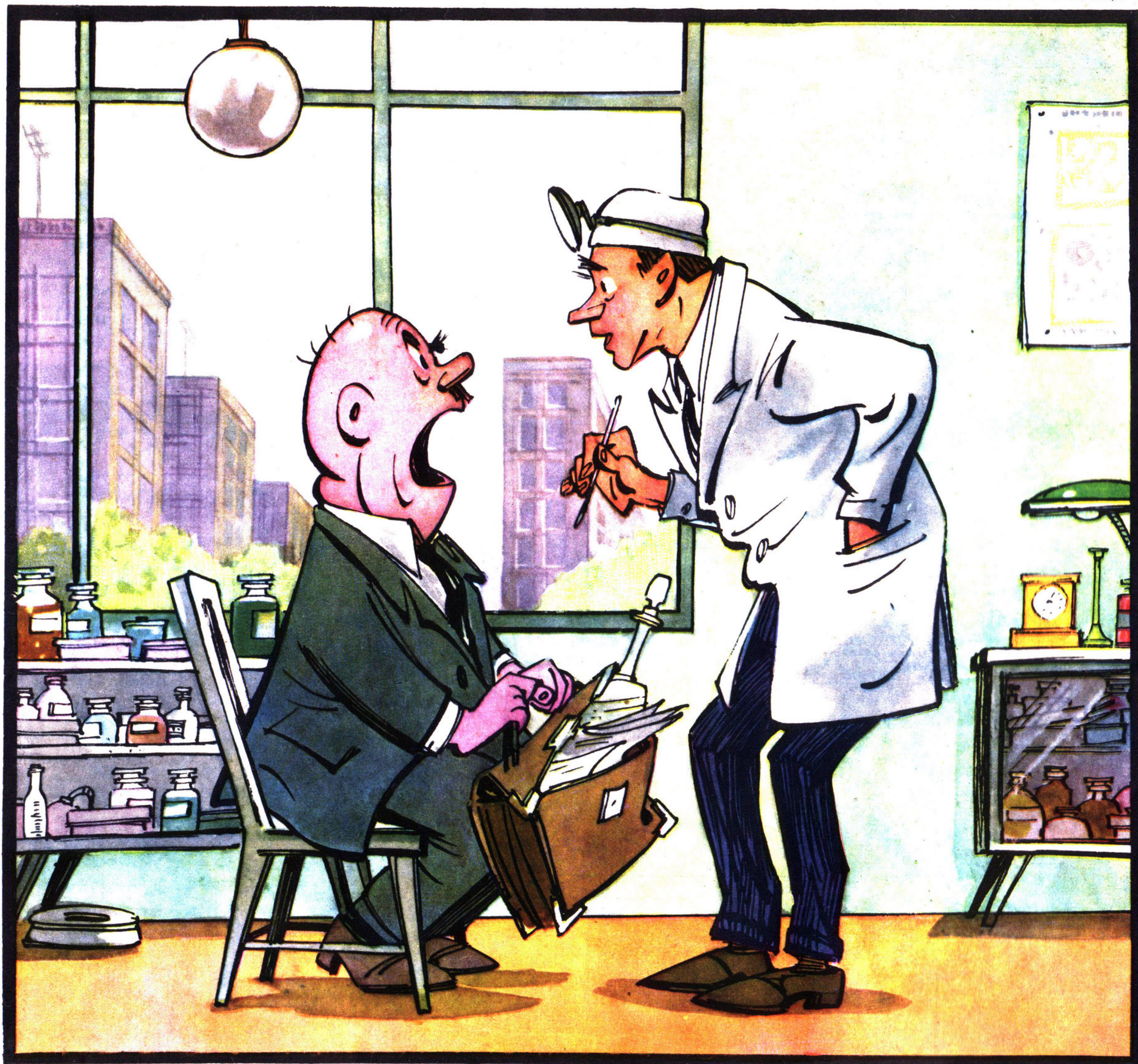




БАЗІКА В ПОЛІКЛІНІЦІ ПЕРЦЯ

- Скажіть «а»!
— А, б, в, г, д, е, є, ж, з, и, і, ї, й, к, л, м, н...

переш,ь



Письменницькому колективу,
Що засіває стільки літ
Літературну нашу ниву,
Перчанський щирий мій привіт!

Літературне поле, знаю,
І рідне вам, і дороге.
А я ж, як Перець, також маю
Зв'язок родинний із есге...

У час, коли радянські люди
Виходять на нові путі,
В хазяйстві лад наводять всюди,
Щоб все було на висоті,

Хазяйнують на вищій рівні
І ми повинні теж-таки,
В письменстві краснім — за
відмінні
Боротися показники.

І подавати для народу
Такий духовний хліб на стіл,
Щоб він давав здоров'я, вроду,
Натхнення для великих діл.

Тому й дозвольте в цьому плані
Порушити, як той казав,
Сьогодні деякі питання,
Торкнутись господарчих справ...

I

У першу голову б, сказати,
Як це заведено давно,
Всім, товариство, треба дбати
Про доброякісне зерно.

Тож дбайте ви обов'язково,
Щоб для майбутніх ваших книг
Геть кожна думка, кожне слово
Були кондицій посівних.



ЛИСТ ТРУДІВНИКАМ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ НИВИ

Адже — про хліб духовний мова!
І наша заповідь свята:
Щоб не росли із зерна-слова
Кукіль, паскудна блекота!..

II

До того, як сібду почати,
Потрібно — в цім глибока сути! —
Ділянку ще підготувати
Оту, що задумом зовуть.

Тож підіймайте з кожним роком
Життя все більшу цілину;
Оріть без огріхів, глибоко,
І щедро вродить на лану.

Бо часом і таке буває:
Сяк-так пошпортає той лан
І вже он — урожай збирає,
Молотить повість чи роман.

III

Згадаю й про таке ще нині,
Як транспорт, сила тяглова.

Хоч кінь — не конкурент машині,
Машина — всьому голова.

А все ж повинні пам'ятати,
Що служить і в космічний час
Літературі кінь крилатий
Із грецьким назвиськом — Пегас.

Він силу матиме нівроку,
Якщо дасте (ще до сідла)
І традиційного оброку,
Я води із свого джерела.

Бо дехто ж так його мордує,
Аж охляє той кінь-орел —
Все кормом імпорнтним годує
Та поїть із чужих джерел...

IV

Ще зупинюсь на агрономах,
Сиріч, про критиків повім,
Бо в літхазяйстві, річ відома,
Ця славна роль належить їм.

Дбать про засів літератури
І чистоту її полів,

Плекати злакові культури
Ім, як-то кажуть, бог велів.

Та на біду й таке буває:
Подивисься, а він, як стій,
Все золоту пшеницю лає
Та, знай, розхвалює пирій.

V

Іще:
Буває дехто, ніжє
Сумняшєся,
Із року в рік
Сирє (а то й протухлє) збіжжє
В літературний пре засік.

Уперто пре у кожну дірку...
Тож для загального добра
Перед засіком — ще й засіку
Пора зробити вже. Пора!

VI

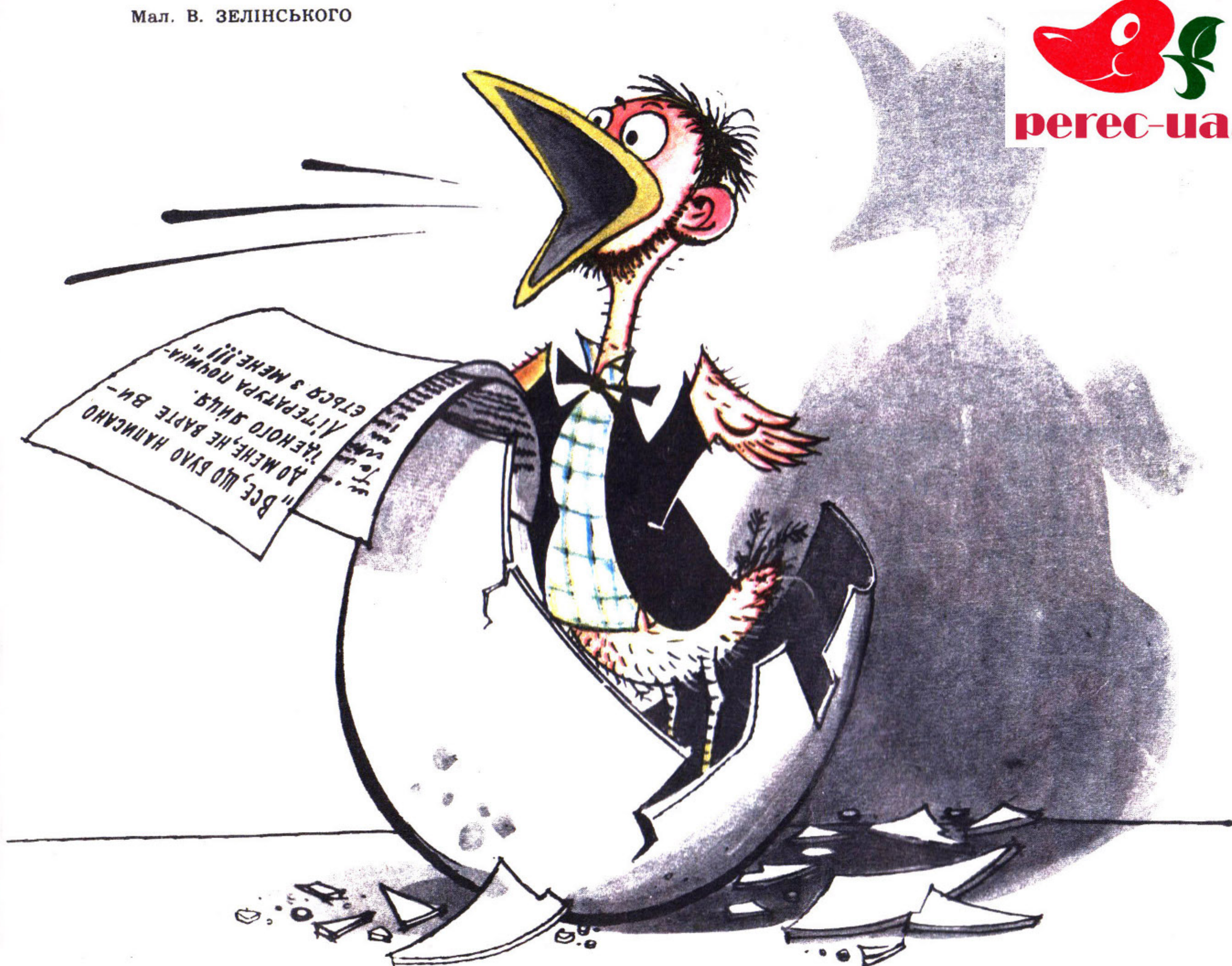
Оце й усе, що мав я нині
Сказати, дорогі мої.
Зростуть, я вірю, на Вкраїні
Літературні врожаї.

І кожен колос буде повний,
Вагомим буде кожен сніп,
І людям ви дасте
Духовний
Висококалорійний хліб!

І вам усім од всього серця
За це подякує читач...
Й суровий критик усміхнеться.
Добра ж і творчих вам удачі!

Теж од всього серця
вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



ІЗ СВОЄЇ ТРИБУНИ

peres-ua.



РАЦПРОПОЗИЦІЯ

Прочитавши роман Л. Дмитерка «Обпалені громами», можу з повною відповідальністю твердити, що в переважній частині свого обсягу він заповнений словесною ватою.

Л. НОВИЧЕНКО.

В аптеках немає у продажу вати.

(Факт).

Якщо роман складається із вати,
То слід його частіше видавати,
Але, минаючи бібліотеки,
Увесь тираж завозить до аптеки.

К. ЮР.

НЕ СВІТИТЬ!

Сяє зоря біля стін Арсеналу...

В зорях моя сторона...

Зоре київська моя,
Невгасима зоре!

В зорях думки наші світяться
чисті...

Зоре манлива моя, промениста...

Зорі співають, дніпровські зорі...

В зорях заводів, у світлі отому...

Зоре київська моя,
Невгасима зоре!

О. ЮЩЕНКО — «Київські зорі»
(«Вечірній Київ» 1. III. 66 р.)

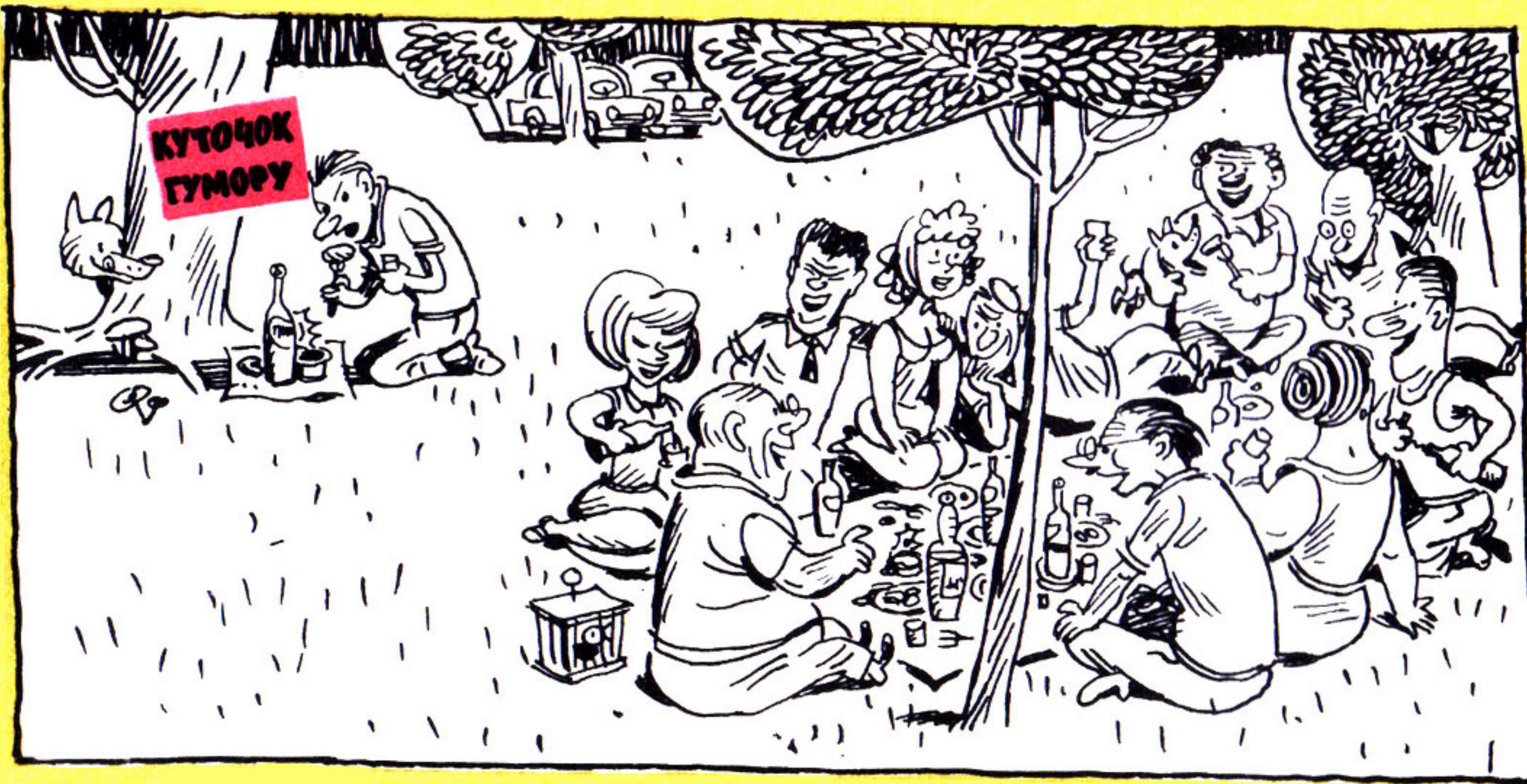
Зоря зоріє зірці: сяй!!
Зоря зорею зірку сліпить...
Тут сяння — хоч одбавляй,
Зате поезії — не світить!

Л. КОВАЛЕНКО.

ЗНАМЕНИТИЙ ЛІРИК

Як лірик, він особа знаменита.
Він з ринку витіснив колег своїх...
Книгарня віршами його забита.
Де ж вірші інших? Розкупили їх.

В. НІКОЛЕНКО.



Редакція товстого журналу на маївці.

ПОТІШИВ



Поет створив поему про посуху —
Картини чорні змалював, страшні...
Пита дружка: — Ну як, вдалась мені?!
А друг йому тихесенько на вухо:
— Сховай, бо ще набудешся біди.
Що все згоріло, в тім тебе винити:
Було б хоч раз поля оті полити,—
В поемі ж у твоїй — води-води!..

Петро СЛІПЧУК.



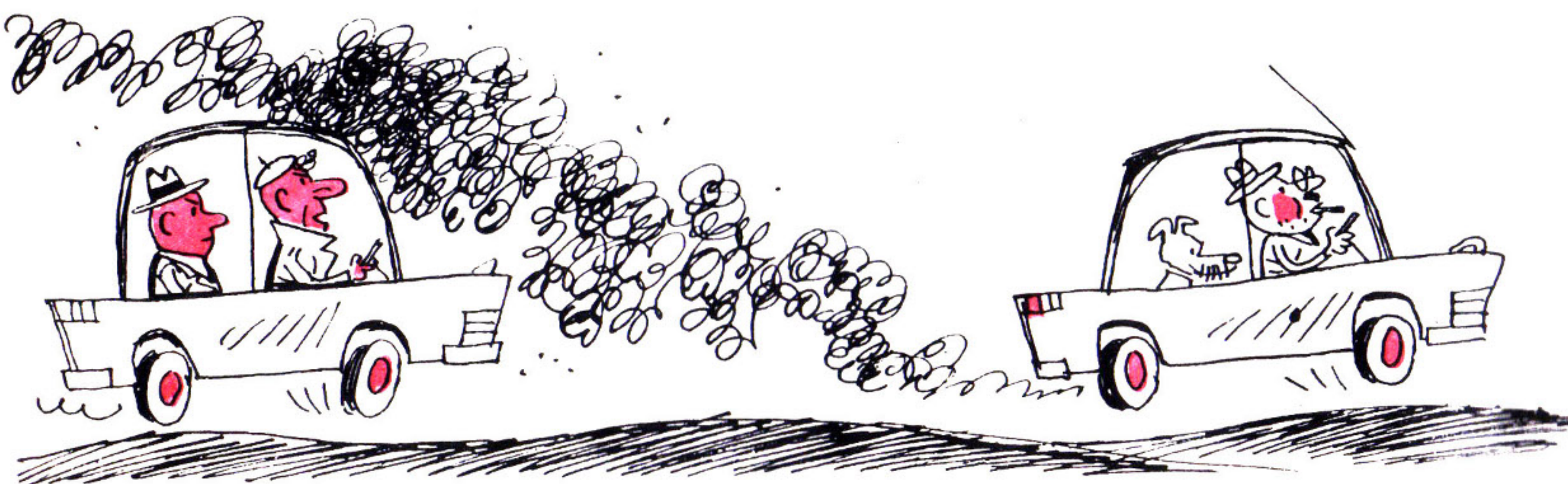
ПИСЬМЕННИКОВІ ТРИВОГИ

Мал. В. ГОРБАЧОВА



— Ви гадаєте, — це випадково, що
в основному гублять лише мої книги?..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



— І тут мені цей критик фіміам курить...

ПОЕТ І РЕДАКТОР

— Весь свій вогонь я вклав у ці рядки.
Зітхнув редактор:
— Краще б — навпаки!

Г. АРТЕМЧУК.



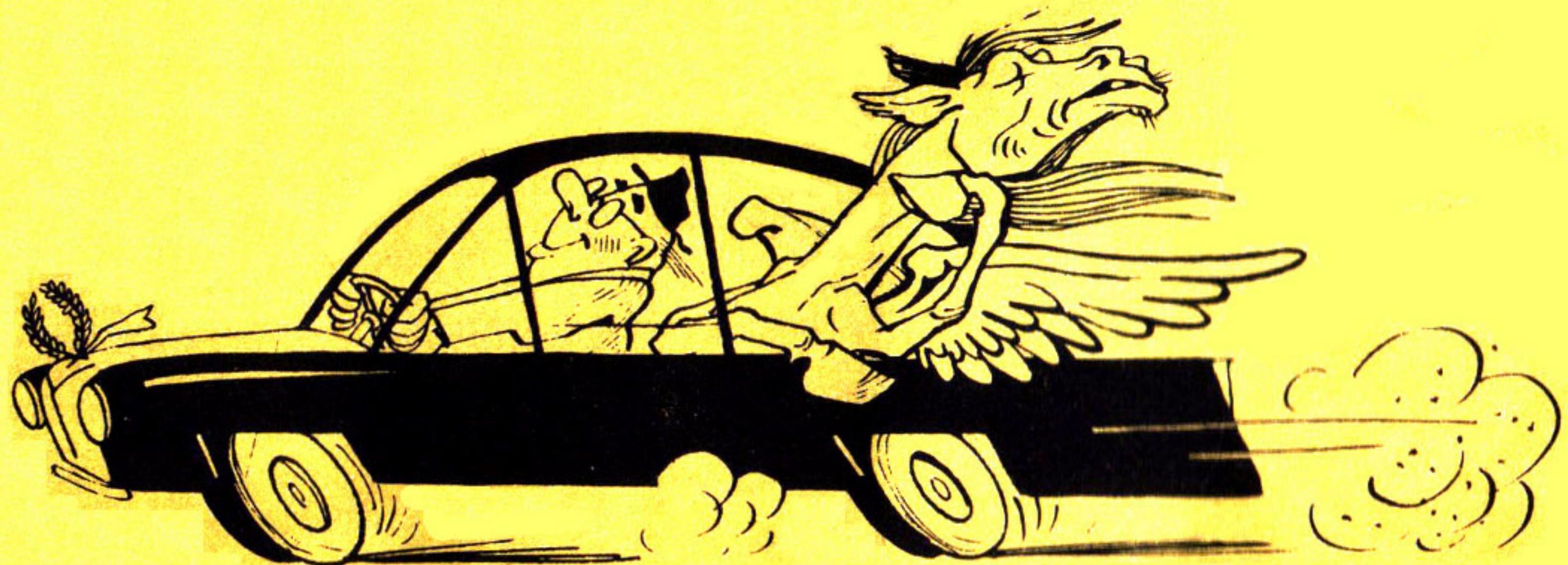
ВИПАДОК З БАЙКАРЕМ

Мал. В. ГЛИВЕНКА



Дописався.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА



На з'їзд.

ДЛЯ ПОВНОТИ ЩАСТЯ

За вірші й чергування
Різні каси
Готівкою виплачують мені
З поваги до Асклепія й Пегаса
Належні гроші
У належні дні.

В. КОРОТИЧ. Біографія.

Хвала Асклепію й Пегасу!
Ти щедра, доленько моя.
Якби знайти ще й третю касу —
Щасливий зовсім був би я!

П. СИНГАТВСЬКИЙ.



МИКОЛА БАЖАН

Головний редактор
Української Радянської
Енциклопедії — УРЕ.



За вірш, який не тільки
змістом,

Але і формою бере,
Поету-енциклопедисту
УРЕ!

УРЕ!

УРЕ!

УРЕ!

МИХАЙЛО СТЕЛЬМАХ



Про вірші Стельмах

не забув,

Хоч в прозу закохався...

А в прозі, як поетом був, —

Поетом і зостався!

ВАСИЛЬ МИНКО

Автор відомої комедії
«Не називаючи прізвищ».



Йшла з успіхом комедія...

А з іншими — трагедія.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА. Текст А. КОСТОВЕЦЬКОГО.

СПАСИБІ ГАЗЕТІ...

А в «общем и целом» — я газетяр.
Остап ВИШНЯ.

Газета... Скільки радянська преса викохала і виростила митців, ей-ей, одним духом і не перекажеш.

Газета «Більшовик Полтавщини», нині — «Зоря Полтавщини», виходила і мене.

У газеті «Більшовик Полтавщини» я спочатку працював репортером. Став, значить, на стезю репортера і замислився — у чому, думаю, суть газетного репортажу? Один старший колега по перу радив: ходи по Полтаві і нюхай — чим пахне? Зайди в міліцію, поспитай — які цікаві події відбулися минулої доби. Може, хтось так нахитався, що сусіду й передній зуб вихитав. А може, трапилося й іще цікавіше.

Інший колега іншу раду давав: «Хочеш, каже, стати вправним журналістом, налягай на пожежу. Горить, негайно біжи туди й толково все опиши. А краще чини блискавичніше: пожежі ще нема, а ти вже там. Тоді твій репортаж буде найбездоганніший. Напишуть: «За п'ять хвилин до того, як появився дим, наш репортер уже був на місці пригоди й спостерігав, з чого виникла пожежа».

У ті двадцять років у газеті «Більшовик Полтавщини» працював видатний український письменник Капельгородський Пилип Йосипович. Він за мене, як ото кажуть, узявся з усіх боків. Радив — оспівуйте нове, картайте старе.

— А де воно, питаю, оте старе і оте нове?

— Усюди. Шукайте і вивчайте.

Раз, думаю, усяди є оте нове симпатичне і оте чудне старе, то я, звісно, полпентався на базар. На базарі, думаю, різних тем нагребу.

Прийшов. Чую, хтось галасливо-галасливо рекламує:

— Курчата молоденькі, поросята рябенькі, гусята сіренькі...

Питаю:

— Хто це так гучномовно репетує?

— А он, кажуть, на гарбі сидить тумба старого світу.

Я прожогом до гарби й з розгону наскочив на курчат, а власниці «ферми» як залемнтує:

— Куди ти преш! Щоб тебе на могилки виперло. Усю птицю мою наполохав!

Написав я замітку про оцю подію, та й показав Пилипу Капельгородському. Пилип Йосипович прочитав і сказав:

— Не те. Ви туди ви пішли. Ви підіть на новобудови, у цехи, на заводи підіть. Та й чого ж — помандруйте у найближчі села... Отам ви наберете тем повну кошовку. Отам життя нове, соціалістичне велично вирує...

Послухав доброї ради: почав життя на новобудовах вивчати, почали мої нариси повнішим наповнятися. Росли, як ото кажуть, ідейно і художньо.

Одного разу редактор викликає мене до себе — редактором тоді був Лавро Дяченко. Закликав до себе в кабінет і говорить: «У Полтаву прибув голова Раднаркому Чубар Влас Якович. Підіть в оточення»*

комітет партії, — він там спинився, і попросить у нього розмову для газети.

З радісним хвилюванням не пішов, а побіг. Яке ж почесне доручення! Приходжу. У приймальні розповів — чого й до кого, А мені й кажуть:

— Ондечки секретар Власа Яковича, його і питайте.

Секретар, почувши цю розмову, та до мене:

— Ти, хлопче, до кого?

— До Власа Яковича Чубаря, — відповідаю.

— Чого? Відкіля ти будеш?

Кажу: — Я буду з газети «Більшовик Полтавщини».

— Ага! — промовив секретар і, відчинивши двері в кабінет, запитав: «Власе Яковичу! Тут до вас хлопець із газети прийшов. Чи пускати його, чи хай ще подожде».

Чую — голова Раднаркому гукає: — Пускай!

Зайшов, привітався. Розповів — чого. Влас Якович запросив мене сісти до столу, а сам ходив довкола і спокійно, без жодної зупинки розповідав — які великі перспективи соціалістичного будівництва чекають Полтаву й Полтавщину.

Закінчивши інтерв'ю, Влас Якович підійшов до столу, глянув на написане і ласкаво сказав:

— Хороший у вас почерк. Ви давно працюєте в газеті?

— Ні, недавно. Два роки.

— Працюйте, працюйте. Працюйте і вчіться. Газета — наші очі, наші вуха і велика виховна школа.

Тоді підсунув до себе рукопис і, всміхаючись, додав:

— Давайте я вам завізую розмову, а то ще редактор і не повірить.

Крила у мене піднялися: надрукували мій репортаж, ще й похвалу дістав.

Полюбив я газетну роботу. Кипуча в газеті робота, бурхлива і красива.

У газеті «Більшовик Полтавщини» першу мою гумореску й надрукували. Коротенько розповів — як редагували і друкували.

Поніс я гумореску, поклав на стіл редактору, а сам стою і тремчу — схвалить чи не схвалить. Редактор прочитав і сказав:

— Ти дивися, що в світі робиться. Високе, тонке, а отаке написав чудне. Хороша гумореска, кінцівка гостренька і середина плавенька, а початок слабохарактерний. Посолить початок, надрукуємо.

Півночі солив початок. Мабуть, з півцеберки солі висипав.

Переробив, посолить і знову до редактора.

— О! — гукнув редактор. — Підсолено добре. Тепер для краси помастить середину.

Чим, питаю, помастити?

— Хіба ви маленький, питаєте — чим? Гірчицею!.. Серединку гірчицею, а кінцівку перцем...

Пораду редактора сумлінно виконав: і помастив, і поперчив...

Надрукували гумореску. Я аж сам засміявся.

Спасибі любій, дорогій газеті. Вона мене виростила і виховала.

Ол. КОВІНЬКА.

* У двадцять років були округи: Полтавська, Роменська, Лубенська і т. д.

НОКТЮРН

(ПОРАДИ БУВАЛОГО)

— Оповідання, кажете, зарізали? І повість теж? Голубе, та редактор за те і зарплату отримує, що ріже. Не всіх, звичайно, а вашого брата — початківця. Радив, мабуть, вивчати життя, класиків більше читати, працювати над мовою?.. Всім, голубе, так кажуть, всім. І мені у свій час казали. Та якби я їх послушав, то й сьогодні в початківцях ходив би. А так — друкуюсь потрошку.

Я вам ось що пораджу. Ви не мову, не мову зараз вивчайте. Часу даремно не гайте. Початкуючому авторові не мову треба вивчати, а стратегію і тактику. Любовий наступ, обхідний маневр... Ні, не обов'язково по підручниках для військових академій. Бо до сивого волосося у початківцях ходитимете.

Ви мене краще послушайте — я в літературі не новачок. Для вас, початківців, головне терпіння. Хто кого. Ви їх чи вони вас. Від мене редактори сивіли, а один, кажуть, навіть збожеволів. Все йому ввижалось, що я приніс нову збірку оповідань. Терпіння! А люди у нас не звірі. Надрукують. Я одному літконсультантові так надокучив, що він після шістнадцятої доробки оповідання заявив: «Дайте я краще сам його заново напишу». І написав. І надрукували у солідному журналі.

А солідний журнал — це як троянський кінь. Тут ви вже майже класик:

— Як?! Мене он у «Зорі» і «Полум'ї» друкують, а ви кажете, що оповідання незрозумілі!.. Що, там дурніші вас? Я он з самим Іваном Хомичем говорив, так він...

Не забувайте пересипати розмову прізвищами корифеїв. Подекуди це допомагає. Підхід потрібний. А ви кажете, що над мовою попрацюєте.

Так що там у вас? Оповідання? Так-так... Зорі, тополі, українська ніч... Хе-хе! Так про це ще Гоголь писав. Хіба ви краще напишете?



Послухайте мене — викиньте геть усі слова. Ну, не всі — залиште два-три десятки. Якомога менше слів, ніби ви чогось не доказали. Щоб дати домислити читачеві. Хай мислить. Читач у нас тепер кмітливий пішов — домислить. А менше слів — тут і критику розгуляється ніде.

У вас тут про ніч? Так назвіть — не оповідання, а ноктюрн. Ноктюрн... Дуже сучасно! Ноктюрн, шкiц, акорд, оповідь, пастелі, триптих, етюд... Молодий редактор кiюне. Старого редактора ви вже нічим не проймете, він у своєму житті всяке бачив. А молодий, слово честі, схвалить до друку. Надрукує, кажу вам! І ніякий критик рота не розкриє, бо не схоче у консерваторах ходити. Дуже ж бо воно вже сучасно звучить — пастелі, ноктюрн... Це вам не якесь задрипане оповідання, від якого критик живого місця не залишить. До цих самих пастелів критики наші ще не звичні. Так ви, голубе, спробуйте, спробуйте. Кажу вам — це діло певне.

Володимир ВЕРЖБИЦЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

Як украсти і на зуб не попасти

Короткий довідник
для плагіаторів-початківців.

Кожен плагіатор-початківець мусить добре знати історію літератури, вивчати класичну спадщину, творчо використовувати знахідки сучасних корифеїв.

Добре освічений плагіатор за одну ніч (вдень це робити небезпечно: побачать — поб'ють) може зіпшити ось таке оповідання на актуальну антирелігійну тему:

«ЯК Я СТАВ АТЕЇСТОМ

— Ти думаєш, я хитаюся? Це похитнулася віра у православних. Слабкуваті дари носять. Хрест мене побий, носять виключно сільсько-господарську продукцію: цибулю, часник, напусту, картоплю, петрушку... Чи не читають святого письма? Де ж там сказано, щоб апостоли варили борщ?

— Ще одне слово — і знищимо тебе, як клас, — переможно сказала дружина, розбиваючи на мій голові невеличкий бюст М. В. Гоголя.

І ревунали сурми архангельські... Розверзлися небеса... Репнула земля й покололася...

— Ти пообережніш, а то я за таку антирелігійну пропаганду жалітися буду.

— Цить, а то впреші! За себе не ручаюсь... Ех ти, опіум!

* * *

— Товаришу голову, сумно мені, пресумно: опіум, так би мовити, і той огризається.

— Вирви в його святий хрест господній і по лисині тим хрестом. Сама ж знаєш, що хрестом всіляку силу побіждали. Ще за Костянтина Великого «сим побідиши» було...

* * *

Винесли рішення. І таке рішення, що я всю ніч не спав. А вдосвіта схопив ножа, взяв свою Настю за руку — і на поле... обрізати гичку на буднях.

Хр. Реп'ях.

А хто насправді це писав? Ю. Вухналь, В. Чечвянський, О. Вишня, О. Ковінька чи Є. Кравченко? Ні, писав плагіатор Хр. Реп'ях, а переписував і справді з Ю. Вухналя, В. Чечвянського, О. Вишні, О. Ковіньки та Є. Кравченка. Як кажуть, з кожного по жарту, — безталанному на гумореску.

* * *

Більш досвідчений митець, той, що й своїх пару слів вміє звести до купи, може вже сміливо посилатися на джерело, з якого він п'є нектар натхнення. Ось зразок:

«ЯК МИ НАРЕГОТАЛИСЯ

Коли я був малим і жив на селі, любив я смішно. Дід і баба, бувало, кажуть: — Гайда на піч! Порегочемо...

Дід і баба ще у лікнеп не ходили, а я вже вивчав класиків. Брав книжечку Остапа Вишні і шкварив:

«Гори тут дуже лякливі! Назви в них здебільшого з «Ай» починаються: — «Ай-Петрі», «Ай-Микола», «Ай-Тодор», «Ай-я» і т. ін.

І це, між іншим, заражає.

Дуже часто чуєте в компанії, що дереться на гори, вигуки:

— Ай, боже мій!

— Ай, матінко моя рідна!

А то просто:

— Ой, держіть мене!

— Ой, рятуйте!

Дід і баба мало з печі не падають: — Ой, не можемо!

Тепер я дорослий, живу у місті, а дід та баба — звикло:

— Гайда на тахту! Порегочемо...

Я беру семитомник Остапа Вишні і шкварю: «— Центр нападу в основнім складі Н.!

— Хто?!

— Н.!

— Корова!

— Хто корова? Н. — корова?!

— Ну, як не корова, так сундук!

— Хто сундук? Н. — сундук?!

— Хіба ні?

— Самі ви сундук!

— А ви — норова!

Дід і баба мало з тахти не падають: — Ой, не можемо!

Межа між містом і селом стирається...

В. Товстий-Кістяк.

* * *

Так само можна писати драми, романи, повісті, новели, пастелі, образки, фрагменти, поеми і вірші (хай вас вірші не лякають — нині модно писати без ритму і без рими). Наш сучасний-плагіатор мусить стати монтажником!

Довідник уклав Ю. ЯЧЕЙКІН.

* Критичні статті вже давно отак монтуються.

Мал. К. ЗАРУБИ



— Зате жодної плямочки нема...

Не всі підприємства, що випускають товари народного споживання, враховують зростаючі запити й смаки покупців. Багато виробів швейної, текстильної і взуттєвої промисловості низької якості.
(Із доповіді тов. Л. І. БРЕЖНЕВА на XXIII з'їзді КПРС).

Мал. ВЕ-ША



Гонка за лідером.



Про дідів — потім. Діди підождуть. Їм поспішати нікуди.

А от Павлу Івановичу Парахіну — неперебивки. Він летить, як голий через дорогу. Бо у нього — звіт. А в тому звіті такі кругленькі, такі симпатичні циферки! Не похвалитися ними — просто гріх. А ще більший гріх — пропустити можливість одержати премію. За такі показники мусять дати премію!

Торік дали. На весь колектив віддалили аж 2958 карбованців. Кому з цієї премії найбільше нарахувати — про це й мови не було. Ясно, що найбільшого заслуговує він, Павло Іванович, директор Зміївського відгодівельного радгоспу.

А ще кому? Ще обов'язково треба якусь дешицу дати у праву руку. Своєю правою рукою директор вважає Івана Григоровича Зарудного. То тільки так мовиться — «права рука», а він, якщо хочете знати, — і права, і ліва. Принаймні, працює, не покладаючи обох рук. Бо Іван Григорович Зарудний — бухгалтер. І не такий-сякий, а — головний. З головою, значить.

Що, наприклад, зробив би інший бухгалтер, якби, замість довгожданих прибутків, виявив у балансі 36 тисяч карбованців збитку? Зняв би паніку. А Іван Григорович не з таких. Він панікувати не став, а зайшов до Павла Івановича Парахіна і разом з ним подумав, як виправити становище.

Разом добре подумали — і виправили. З кабінету директора Іван Григорович вийшов уже з новим балансом. А в ньому стояло, що «за звітний період», як кажуть господарники, відгодівельний радгосп дав державі не збитки, а прибутки — та ще й чималі!

За це і присудили радгоспові премію. І хоч головний бухгалтер більше, ніж хто інший, постарався, щоб її завоювати, свого прізвища в список премійованих він першим не вписав. Найжирніший шмат — 510 карбованців — потрапив у кишеню директора радгоспу, а собі бухгалтер скромненько нарахував три з половиною сотні. Решту Павло Іванович Парахін великодушно дозволив роздати всім іншим працівникам радгоспу.

«Треба заткнути пельку отим наклепникам...» — не без потаємної надії подумав він.

Та, сердега, помилився. Ті, кого він вважав наклепниками, не вгамонилися. Їх сигнали продовжували псувати настрої деяким районним та обласним керівникам.

— Знову про Парахіна... — кривився керуючий Харківською обласною конторою «Заготскотвідгодівля», — і коли, нарешті, вони там заспокояться?!

А люди вимагали відповіді на довгий ряд запитань.

— Що коїться з нашими радгоспівськими курми? — допитувалися вони.

З цією птицею, і справді, коїлося щось страшне. В одному лише Реп'яхівському відділенні радгоспу невідомо куди зникло 180 курей.

А яйця? З ними теж твориться щось загадкове. Знесли кури торік понад сто тисяч яєць, а державі здано тільки 31 тисячу. Куди поді-

лася решта? Питати про це керуючого Реп'яхівським відділенням К. І. Ревенка нема рації. Він мовчить. Краще, мабуть, заглянути у касову документацію. Вона, правда, теж не все розкаже, але про дещо з неї довідатися можна. Наприклад, про те, що якомусь громадянину Блеховецькому раптом дуже захотілося омлету, а свіжих яєць під рукою не було. Попросив К. І. Ревенка, і він відсипав йому на сковорідку 700 штук.

Інші любителі омлету чомусь до Ревенка не зверталися. Вони бігли з сковорідками прямо до директора радгоспу. І той теж не скупився: громадянам Салієнку та Опеньку виписав по 600 яєчок, а Волобуєву й Кравцову чомусь тільки по 300. Розсудив, видно, що надмірне споживання цього продукту може викликати захворювання печінки.

Лікарі це підтверджують, і — не тільки лікарі.

— Вони, ті яйця, в нас у печінках сидять! — скаржаться працівники обласної контори «Заготскотвідгодівля». Замучили вже нас цими яєчками.

Якби ж — тільки ними. А то обласній «Заготскотвідгодівлі» ці писаки з радгоспу псують настрої ще й іншими сигналами.

Написали, що в радгоспі набагато занижують вагу худоби, яку привозять колгоспники. А хіба це багато? Нешасних 2,5 тонни приховали, коли приймали товар від колгоспу ім. Шевченка. А артіль «Заповіт Леніна» обдурили лише на 31 центнер. А з інших і того менше зірвали...

На всяк випадок керівники обласної контори попередили директора радгоспу:

— Ти, Павле Івановичу, дивись... — сварилися вони пальчиком. — Ти на критику зваж! Бо панькатися не будемо...

Павло Іванович зважив. Але, за звичкою, трохи недоважив. Бо не минуло і кількох місяців, як посипалися нові сигнали.

Тепер уже сигналізували не якісь там радгоспівські «писаки», а контролери-ревізори. І не просто сигналізували, а били на сполох. Бо, крім усього іншого, вони виявили у Зміївському відгодівельному радгоспі зухвалу фальсифікацію багатьох грошових документів.

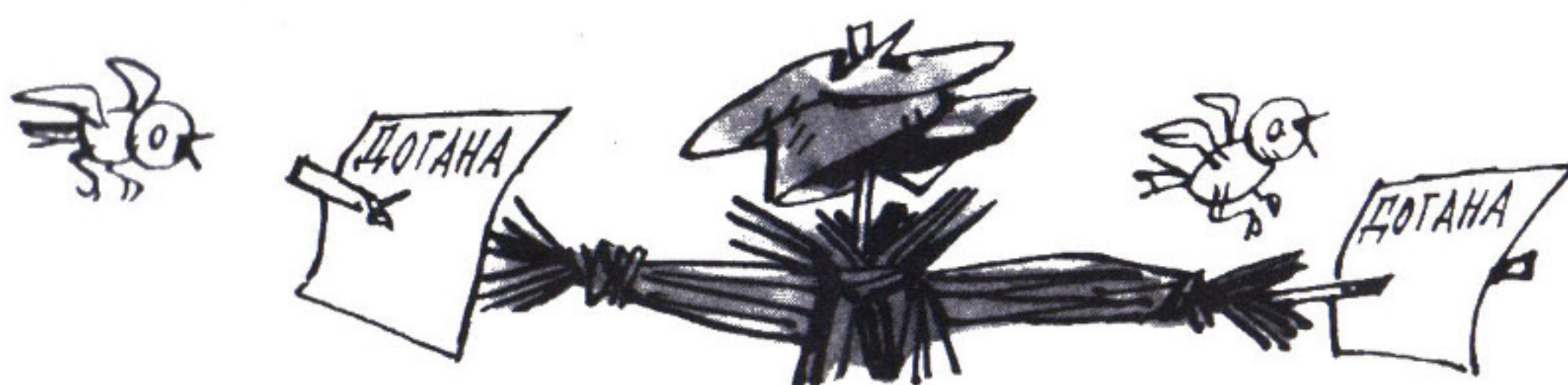
— Ну! — замахнувся вже не пальцем, а кулаком колишній керуючий Харківською обласною конторою «Заготскотвідгодівля» Олександр Микитович Рубан. (Тепер він — бери вище! — керує вже скотовідгодівлею у республіканському масштабі). — Ну, тепер я вже їм, дияволам, дам!

І дав. Кожному шахраю дав по догані. Мало того, він ще дав їм зрозуміти, що в особі свого начальства вони мають глібовського солом'яного діда, якого поставили лякати шкідливих горобців.

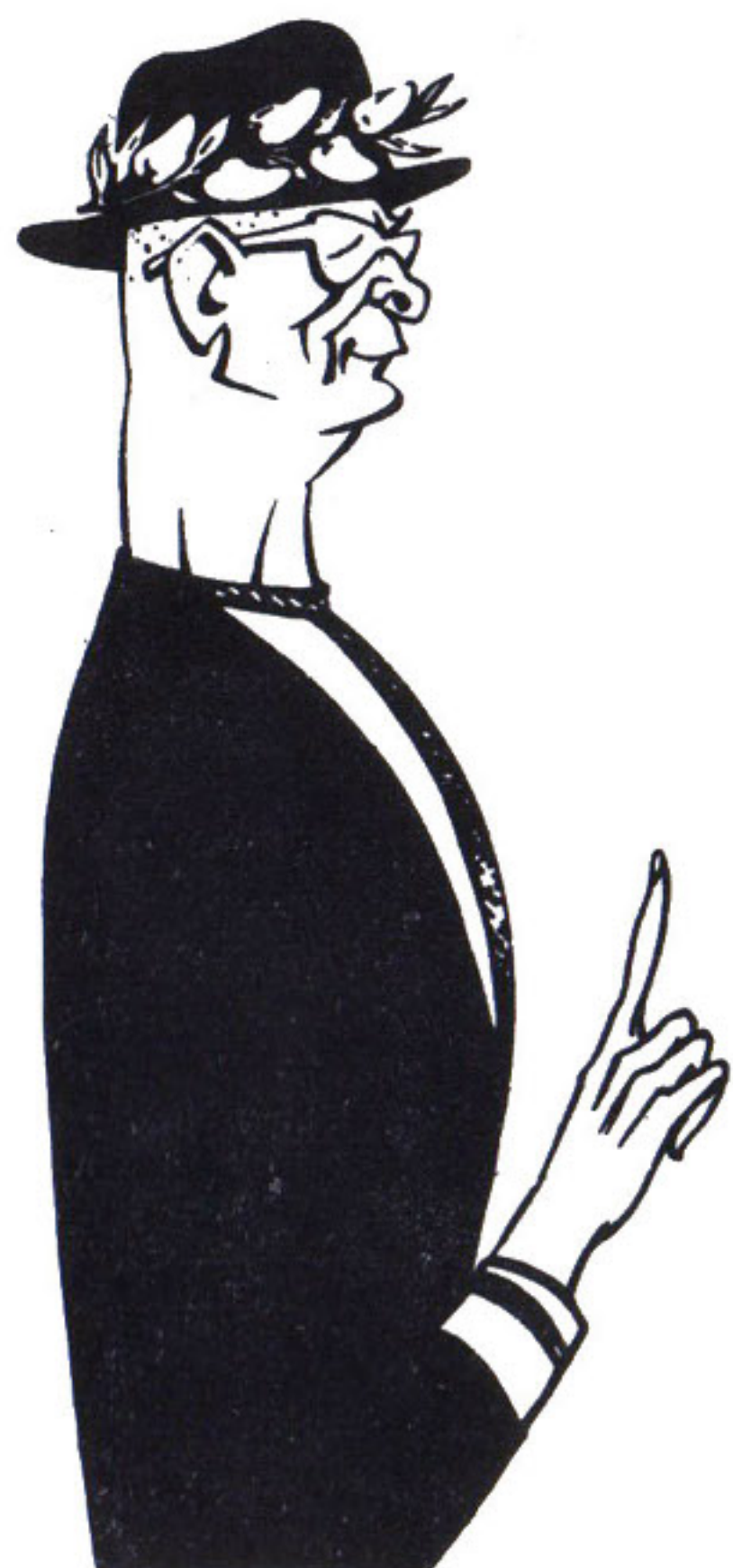
Що з того вийшло — відомо:

«Горобчики сміються у кутку, Вони, пройдисвіти, дізнались, Що то химера, не злякались І шкоду роблять у садку...»

Г. БЕЗБОРОДЬКО.



ОЛЕКСАНДР КОВІНЬКА



Перцями увінчаний
Капелюх Ковіньчиний.
Лаври полтавчанину
Козаку-перчанину!

МИКОЛА ТЕРЕЩЕНКО

Поет і перекладач «Антології
французької поезії».



І за Верлена й Беранже
Читає вам дякував уже.
За «Антологію» ж усі
Ми вам говоримо «мерсі!»

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА. Текст А. КОСТОВЕЦЬКОГО та Ю. КРУГЛЯКА.

АНАТОЛІЙ ШИЯН,
автор роману «ГРОЗА»
та інших широковідомих творів.

(3 нагоди шістдесятиріччя)



Люблю грозу в начале мая.
Ф. І. ТЮТЧЕВ.

У нас любов до ювіляра давня,
І це ми дружно свідчим щоразу,
Бо ми не тільки на початку травня —
У всяку пору любимо «Грозу».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

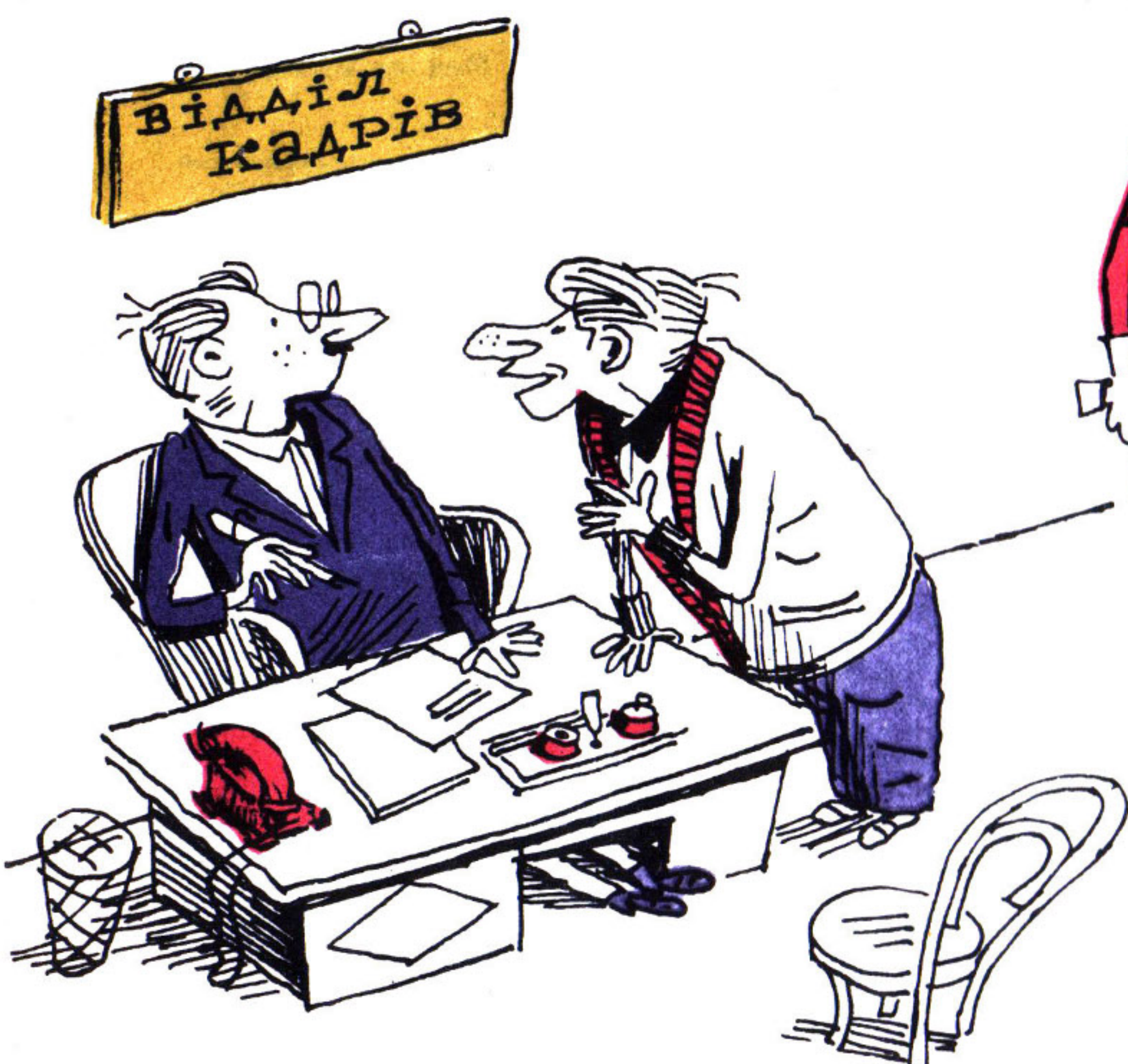
Ще недавно купити зошита чи олівця у крамницях Ізківського сільського споживчого товариства було проблемою № 1. Місцеві кооператори не завозили у крамниці шкільно-письмового приладдя. А на запитання вчителів і школярів, чому не завозять, відповідали такими словами, яких не витримав би жоден зошит.

Так тривало, доки пайовики не написали про це нам, а ми — голові правління Міжгірської райспоживспілки, Закарпатської області, т. Лоліну.

Недавно т. Лолін відповів нам, що тепер всі крамниці Ізківського ССТ торгують шкільно-письмовим приладдям безперебійно. За допущені перебої в торгівлі за-торгові ССТ Бобику Г. Ф. оголошено догану, а завмага Шадея М. С. за грубість з роботи знято.



Мал. А. ВАСИЛЕНКА



— Знову оформляти цих футболістів як інженерно-технічний персонал?
— Звичайно! Дуже технічні хлопці.



З ІНОЗЕМНОГО ГУМОРУ

СЕКРЕТ УСПІХУ

Відомий старий письменник казав молодому:
— Якщо хочеш, щоб на тебе звернули увагу, пиши запутано, туманно, накидай слів без розбору, став усе догори ногами, щоб жодне речення не було на місці, тільки тоді досягнеш успіху.

— Пробачте, а чому ж тоді ви висловлюєтесь просто і ясно?

— А тому, сину, щоб ти мене зрозумів.

ПОПУЛЯРНІСТЬ

Два письменники розмовляють про свого колегу:
— Він говорить, що його п'єса дуже популярна.
— О, так! Коли на прем'єрі глядачі почали кричати «Автор!», то встало щонайменше двадцять чоловік.

У ТЕАТРІ

У театрі жінка шепоче чоловікові:
— Мені здається, що ото перед нами сидить Бальзак.
— Не говори дурниць, він уже мертвий.
Через деякий час жінка знову прошепотіла на вухо своєму чоловікові:
— Брешеш! Він живий! Бачиш — ворухнеться.

ЯК ПОЧУВАЄ

Коли дев'яносторічного Шоу запитали, як він себе почуває, він відповів:
— Людина в мої літа або почуває себе добре, або вмирає.

БІЛЬ ПОРОЖНЕЧІ

В однім з романів Олександр Дюма-син вжив вираз «біль порожнечі».
— Дивний вираз, — заперечив один критик. — Як може боліти щось порожнє?
— А у вас хіба ніколи не боліла голова? — запитав романіст.

КАШТАНИ

Твори Вольтера заборонялися цензурою. Коли чергову його книгу було вирішено спалити, він сказав сміючись:
— Дуже добре! Мої книги, як каштани: чим більше їх печуть, тим вони краще розходяться.

Ще зовсім недавно негативний герой мав прекрасну кардинальну ознаку: він носив вузькі штани. Звичайно, крім цього антигромадського вчинку за ним водилися інші гріхи. Він відкручувався від громадської роботи, не акуратно сплачував членські внески, любив одразу кількох дівчат, часом брав хабарі, часом напивався п'яним, не визнавав симфонічної музики і взагалі поводив себе так, як належить поводитись негативному героєві.

Але головне — вузькі штани. З них він починався і ними закінчувався. Помилитись було неможливо, його впізнавали навіть дошкільнята.

Скільки гнівних рядків було присвячено вузьким штаням, якими високими смолоскипами палали потім дискусії і полеміка навколо вузьких штанів. Але вузькі штани не згоріли, тим самим довівши, що винні не вони, а вузькі горизонти їхніх власників.

Потім сталося невинувачливе. Позитивний герой надів вузькі штани. Отак-таки пішов у магазин, купив і надів. І відразу ж зовні став схожим на негативного героя. Дарма, що він захоплювався громадською роботою, акуратно сплачував внески, не брав хабарів, не пив, не любив більше однієї дівчини за раз, не любив джазу. Все це дрібниці. Коли він йшов вулицею, вже навіть не дошкільнята, навіть досвідчені майстри слова не знали, чи це йде позитивний герой, чи навпаки. А що вже говорити, коли власник вузьких штанів з'являвся на сцені чи на екрані. Можна було просидіти два акти чи півкінофільму і не розібратися, з ким має справу.

Так довго не могло тривати. Треба було шукати вихід. Суворі необхідності вихід породила. Позитивний герой мусив стати власником чемодана, і він ним став. Ні, не пузатого чемодана, якого негативний герой набиває барахлом, нажитим шляхом різних махінацій, а чемодана аскетичного, скромного, куди можна заховати хіба що зубну щіточку і кілька брошур, виданих товариством «Знання».

І от тримаючи на вказівному пальці такого чемодана, позитивний герой з'являється в останньому акті або в кінці фільму (роману, повісті) і скромно (скромність невід'ємна риса позитивного героя) заявляє, що він їде в Сибір будувати ГЕС. Решта персонажів (напівпозитивних і напівнегативних), глядачі в залі, читачі починають відчувати всю свою неповноцінність і якось відразу скисають. Складається таке враження, що місто, де мешкав позитивний герой і де залишаються його товариші, досі живе за Магдебурзьким правом і там лише сяк-так здолали феодалізм. Тут-таки позитивний герой не забуде нагадати, що їде він не в Крим і не на Кавказ (боже борони, в Криму і на Кавказі тільки купуються і загоряють, там не будують комунізму).

...Є такі хороші слова, які визначають хороші місця — «будови комунізму». В першу чергу тут ідеться про величні будівництва, аванпости нашого народного господарства. І це правильно. Але саме поняття «будови комунізму» чомусь часто звужуються в нашій літературі до двох-трьох географічних пунктів: цілина, Ангара, «Запоріжсталь» або Донбас.

Невже справді у П'ятихатках, Немирові та Нижчій Кропивні комунізму не будують, а сидять, склавши руки, і чекають, коли він буде збудований тими, що поїхали?

Між іншим, позитивний герой на щось таке натякає: ви, мовляв, скійте тут, а мені ніколи, я поїхав комунізм будувати. Часто на цьому ґрунті утворюються різні колізії і ситуації. Він — їде, кохана не хоче їхати, він — їде, а кохана приїде пізніше, він — поїхав, кохана приїхала, а він вже одружений і має двоє дітей.

Та боже ти мій! Скільки сюжетних ходів тут заховано. А все чому? А все тому, що позитивний герой вчасно догадався купити чемодана.

Як колись негативний герой починався з вузьких штанів, так позитивний герой тепер здебільшого закінчується чемоданом. Не поїхати кудись з рідного міста чи села він просто-таки не має морального права.

Дуже добре, що наша молодь їде на цілину, в Сибір, на Північ, на новобудови. Це прекрасно!

Молодь (та й не тільки молодь) їздила і буде їздити. І веде її в цю дорогу не тільки романтика далеких країв, але й свідомість високого обов'язку перед країною і народом.

Завжди будуть серед тих, що їдуть, і герої, і не дуже герої, і просто люди, і (хай мені пробачать ті, хто вбачає в кожному подорожньому позитивного героя) абсолютні нікчеми.

В житті мало купити чемодана і поїхати на новобудову, щоб стати героєм. В житті потрібно більше.

...Я знав двох хлопців. Перший відповідав всім вимогам, поставленим до позитивного героя. Він був ставний, з відкритим поглядом, білорубий. Звичайно, мав «позитивного» чемодана. Кожного року він їхав разом із справжніми героями, тими, яких проводжають з музикою, з прапорами і транспарантами. Відблиск їхньої слави падав і на нього, і його білозуба посмішка світилася навіть з кількох газетних фотографій. Але справжні герої орали землю, монтували домни, будували в тайзі заводи і електростанції, а він через кілька місяців з'являвся в рідному містечку. Зимував, ходив у кіно, на вечірки, багато розповідав про свої подорожі і взагалі був у центрі уваги. А весною знову його білозуба посмішка світилася з газетних фотографій. Герой...

Інший не був героєм. Ні в якому розумінні цього слова, тим паче в літературному. Він нікуди не їздив з рідного містечка, не монтував домни, а чесно ремонтував у маленькій майстерні примуси і велосипеди. І люди говорили йому спасибі. Але скільки не говори спасибі, до позитивного героя з літературної точки зору він не доріс.

Тому, мабуть, питання мусить стояти не: їхати чи не їхати? А — для

чого їхати? Їхати, щоб виголосити на вокзалі запальну промову, одержати солідні підйоми і потім повернутися? Чи їхати, щоб скромно і чесно працювати?

У війну нічию голову не відвідувала дика думка звинуватити фронтового повара в дезертирстві лише на тій підставі, що він не строчить з автомата, а варить кашу. Фронтовики розуміли, що казанок гарячої каші часом був вартий залпу гвардійської батареї.

Інша справа, коли каша була недовареною. За це можна було й пошиї заробити. Таке діло. Війна.

Між іншим, комунізм будують не тільки ті, хто варить сталь. Будують його і ті, хто варить борщ для сталеварів.

Комунізм не будується з 8 години ранку до 4 години дня з перервою на обід. Комунізм будується скрізь і завжди. Людиною і в людині. Немає професій поганих і хороших. Просто є погані люди і є люди хороші. Хороших людей на літературній мові називають позитивними героями. В житті їх героями називають рідко. Але їх мільйони, і не так вже важливо, є в них дорожній чемодан з зубною щіткою і брошурами товариства «Знання» чи немає.

Цілком зрозуміло, що написати нарис, роман, сценарій про капітана далекого плавання спокусливіше і (хай мені пробачать це, може, занадто технічне слово) рентабельніше, ніж написати щось подібне про обліковця.

Може, через це і з'явилося в нашій літературі, драматургії, кінематографії чимало творів не про Людей, а про їхні професійні ознаки.

...Тисячі людей їдуть на будови, тисячі застаються. Між іншим, застаються зовсім не для того, щоб чекати, поки для них збудують комунізм ті, що їдуть. Вони його теж будують. Там, де живуть і працюють.

Давайте писати і про тих і про тих.

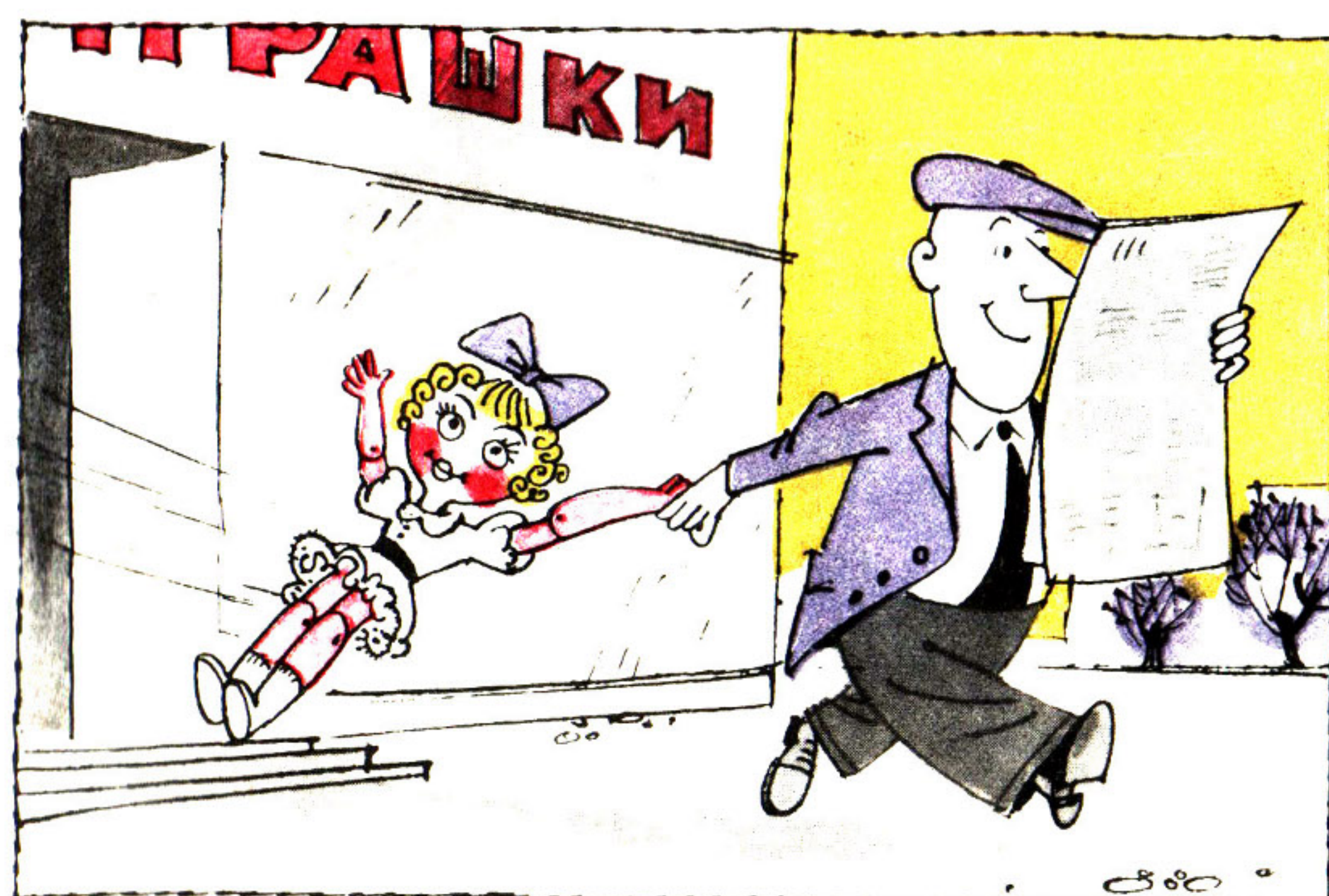
А транзитно-позитивний герой, який обов'язково мусить кудись їхати і ще зовсім не відомо, що і як він буде робити там, куди їде, набив-таки оскому. Слово честі.

Микола БІЛКУН.

ПРО ТИХ, ЩО ЗОСТАЮТЬСЯ...

(Літературний фейлетон)

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



Уважний татко.

Якщо вам захочеться побачити «Донбас з мініатюри», то щиро радимо їхати трішки лівіше Донецька. Коли з Києва, то найліпше через Полісся, Поділля і аж у Львів. А там до Червонограда — рукою подати. Всього сімдесят кілометрів по «соші» і стилі ж залізницею. Чудове місто! Малюк! Одинадцять років од роду, а населення понад 50 тисяч. І яке населення! Скільки його руками збудовано шахт, нових житлових будинків, видано нагору вугілля.

Привезли ми з Червонограда й інші картини. Вони, на наш погляд, гідні картинної галереї Перця і могли б, скажімо, прикрасити кабінети декотрих червоноградських керівників.



«ХОДАКИ»

Картина точно відбиває дух епохи нового Червонограда на одинадцятому році життя. Ці «бородані» не монахи і не модники. Це ходяки, які бродять по центру міста в пошуках перукарень. А вона ж тут єдина і та на околиці міста.



СТАДІОН-ДОВГОБУД

На прохання шахтарської молоді картину «Стадіон-довгобуд» ми даруємо місцевій раді спортивних товариств.

Третій рік підряд стадіон має такий вигляд. Фундаментальний. Без перебільшень. Тут гіперболізація зайва.



КОНЬЯК — КОНЯЧИМИ ДОЗАМИ

— Пізнаю своїх людей, — вигукне директор ресторану «Шахтар» т. Белов, глянувши на це полотно. — Тільки в моїх офіціанток обличчя може стати кам'яним при слові «кава». Але й в ту ж мить може засяяти хімбарвами і розпливатися в чарівній посмішці, коли

до цього слова додати милозвучніше — «коньяк».

Коньяк — напій не для коней, але в ресторані «Шахтар» його пропонують конячими дозами. Завдяки цьому, він на собі тягне і план, і преміальні, і т. Белова.

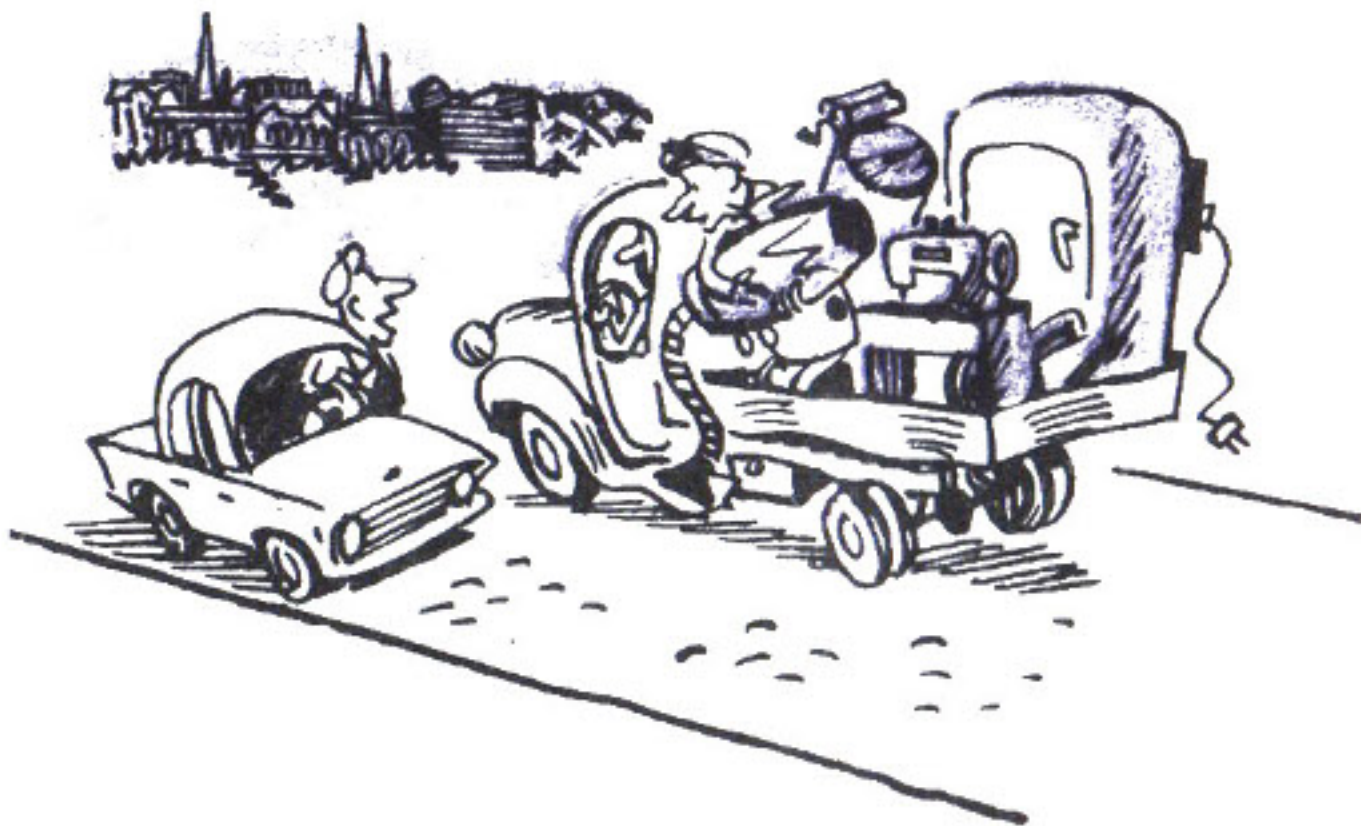


НЕ ДИВУЙТЕСЬ...

Зміст картини «Не дивуйтесь, добрі люди» безпомилково може розгадати тільки директор міськпобуткомбінату т. Чугай. Він, як ніхто, знає, що цей шахтар не перебирається до Львова, а лише везе туди свої домашні агрегати на

ремонт. У Червонограді ж майстерні по ремонту речей домашнього вжитку: пральних машин, холодильників, пылесосів, електрoutюгів й досі нема.

Стрічний дивується. А от т. Чугай аніскілечки.



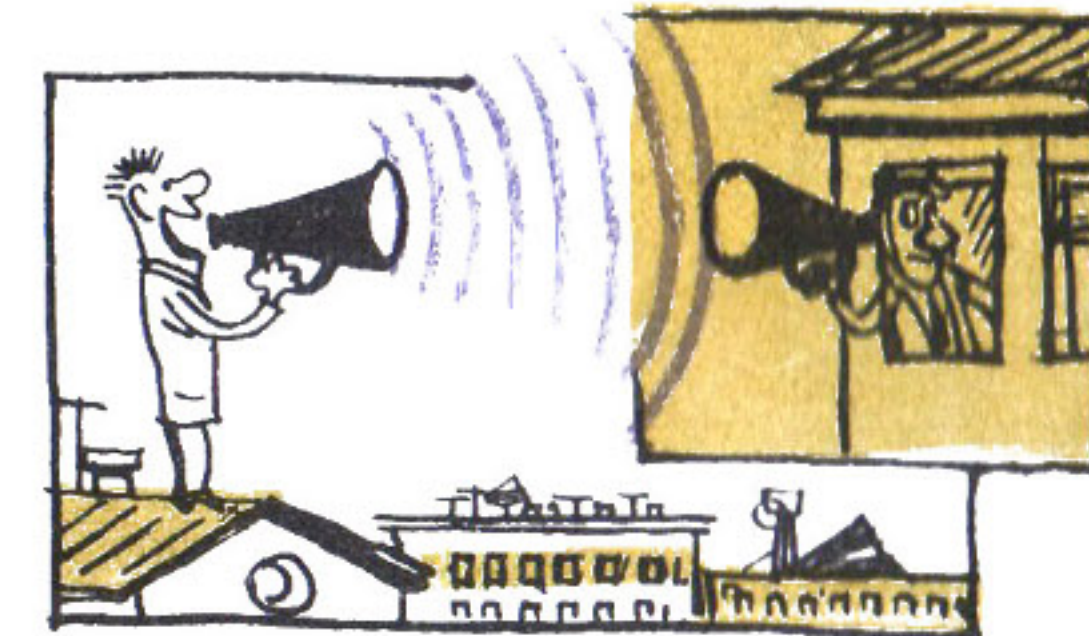
ЛЮБОВ ДО БЛИЖНЬОГО

Ця картина тонко передає любов і щедрість до робочого люду з боку т. Ушкова — начальника відділу робітничого постачання. В турботах про шахтаря у т. Ушкова просто рук не вистачає. Він уже й так з усіх можливих «забігайлів» і ларків поробив у Червонограді філіали ресторанів. Змінює вивіски і змінює відповідно ціни. Із звичайних на ресторанні. Чого заради любові до ближнього не зробиш?!



ВИГАДКА

І тільки цю картину вигадали ми. Хоча й не без допомоги Львівського обласного управління зв'язку. Ми презентуємо її управлінню безплатно. Але з однією умовою — забезпечити всіх червоноградців такими рупорами. Не вміють користуватися телефонами. А тому, що їх у новому Червонограді й досі нема, не кажучи вже про телефони-автомати. Цікаво, як там викликають машину «Швидкої допомоги»?



* * *

Незважаючи на оці картини, все ж — гарне місто Червоноград! Молоде, як люди, і веселе, як весна. Але вже й там керівним товаришам час зрозуміти, що шахтар живе не планом єдиним і не лише добрим заробітком. Йому тепер потрібний і добрий настрій, і належний відпочинок, і гарне побутове обслуговування. А цього в Червонограді ще, на жаль, часто бракує.

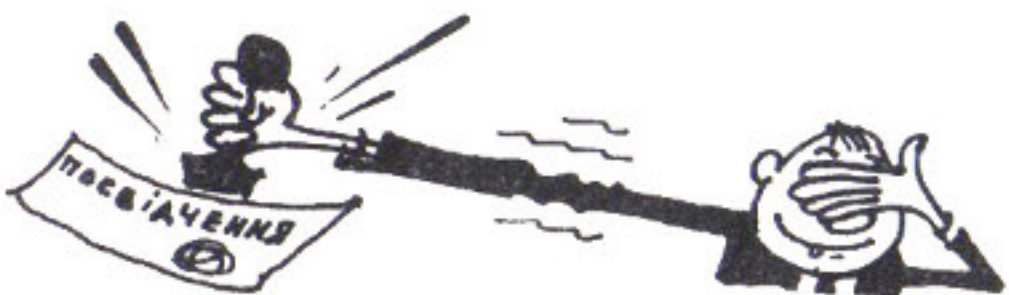
З Перцем подорожували, записували ти малювали:
С. ГЕРАСИМЧУК, О. ЧОРНОГУЗ.

БЕЗІМЕННІ ПОСВІДЧЕННЯ

Видачу таких посвідчень почав практикувати Київський автоучбовий комбінат. Документ скріплюється власноручними підписами директора, завідувача учбовою частиною і печаткою комбінату. Всі інші графи заповнює той, хто закінчив навчання. Він сам собі визначає клас, сам собі виставляє бажані оцінки і тільки не поспішає прізвище вписувати. Тут уже все залежить від настрою чи примхи. Посвідчення може бути виписане на дружину, на сина чи дочку, на тещу.

Таке посвідчення, наприклад, виявлено недавно у водія автобуса 55-29 Саженка Григорія Євстаховича на маршруті Київ—Дніпропетровськ.

З якою метою видаються безіменні посвідчення, можна дізнатися у Міністерстві автотранспорту та шосейних шляхів УРСР.



Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

СПОРТИВНІ НОВИНКИ

Як повідомляє наш кореспондент із станції Полонне (Козятинського відділку Південно-Західної залізниці), мешканці будинку № 2 на цій станції збираються найближчим часом влаштувати у дворі свого будинку змагання з усіх видів греблі (академічна гребля, байдарки, каное, народна гребля).

Суддями змагання запрошуються товариші з Козятинського відділку та будівельники, які, споруджуючи будинок, не потурбувалися про водовідвід, внаслідок чого будинок опинився в центрі озера, площею майже в 500 квадратних метрів.

НОВА АЛХІМІЯ

МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Тут з'явилися новітні алхіміки, які перетворюють звичайний чорнозем на шебінку. Роблять це вони спеціальними механізмами. Акуратно знімають шар чорнозему, вантажать його у вагони і везуть, як шебінку, на Ізмаїльський завод залізобетонних виробів. Ще і супровідними документами підтверджують, що це не чорнозем з домішкою кількох камінчиків, а чистий «шебін' дрібної фракції».

Підписує ці документи директор Олександрівського кар'єру тресту «Дунайводбуд» т. Гушин.

ДО ПИТАННЯ ПРО СМАЖЕНУ ГЛИНУ

ЧИГИРИН, Черкаської області. (Наш кор.). Наукову сесію скликав Чигиринський цегельний завод. Головна мета сесії — визначити правильну назву продукції, що її випускає завод.

— Цеглина! — пропонує директор.

— Це — глина! — заперечують будівельники і наводять численні факти, коли ці вироби під впливом дощу втрачали свою форму і перетворювалися знову на первісну сировину, з якої їх було зіплено.

Дискусія триває. Випуск смаженої глини — теж.



ДРУЖО ПЕРЧЕ!



У нашій області зареєстровано рекорд по одержанню командировочних. Його без особливого напруження встановив начальник відділу експлуатації Івано-Франківської автоколонії № 2222 т. Єремеев.

За 1964 і 10 місяців 1965 року він пропустив через свої кишені 1.115 карбованців. Ця цифра — результат постійного тренування і спритності рук Єремеева. За деякі відрадиження він умудрявся одержувати гроші двічі. А були дні, коли т. Єремеев, одержавши командировочні, лише на кілька годин «вискакував на об'єкт», а решту командировочного часу відсилався дома.

Це ще добре, Перче, що Єремеев їздив у ближні командировки. А що б сталося з касою автоколонії, коли б він дорвався до дальніх?

Т. МЕХАНІК.

м. Івано-Франківськ.

Тобі не доводилося мати справу з «Київкинготоргом»?

А от нам довелось. Надіслали ми цій шановній торговельній організації список різних підручників для студентів вузів і технікумів (у нас у радгоспі 13 таких заочників) і попросили вислати нам ті підручники накладною платною. Ждали ми недовго. Прийшли на нашу адресу дві посилки. Коли ми викупили їх (заплативши 22 карбованці 20 копійок), то виявили в обох... лише одну (одну!) із замовлених книг, а всі інші 26 книг — то була зовсім непотрібна нам література.

Кажуть, що хліб живить тіло, а книга — розум. Зв'язавшись з «Київкинготоргом», ми, безперечно, порозумнішали. Тепер ми вже будемо цю організацію обминати десятою дорогою, бо там не торгують, а хитрують: продають kota в мішку.

Ф. КОЛЕСНИК,
директор радгоспу
ім. Челюскінців.
Близнюківський район,
Харківської області.

У місті Дніпропетровську збудували три великих кооперативних будинки: «Праця», «Автомобіліст» та «Вчитель».

Всі вигоди у них є, крім однієї — телефону. А кошторисом будівництва телефон передбачено, ще й став до ладу у нашому районі новий комутатор на 10 тисяч номерів і телефонний канал на вулиці є.

Тільки начальник управління капітального будівництва т. Богачов та головний інженер т. Шмайнонок нам кажуть:

«Вселилися? Сидіть, мовчіть та дякуйте!»

Ми хочемо подякувати т. Богачову та т. Шмайнонку за добру пораду. По телефону. Може, ти, Перче, зробиш це за нас?

АЛЬШАНОВ,

голова житлово-будівельного кооперативу
«Вчитель».

м. Дніпропетровськ.

Можеш уявити радість моєї сім'ї, коли я придбав холодильник «Донбасс». Тільки радість та, як говориться, була передчасна. Скоро вона в смуток обернулася. Справа в тому, що дорогий прилад виявився неспроможним дати холод. Я гаряче взявся виправляти становище. І тут же наштотхнувся не те що на холод, а на лід. На лід байдужості. У мене зав'язалося інтенсивне листування з Донецьким заводом холодильників, з колишнім Донецьким раднар-госпом, з редакціями. І що ж!

За довгі місяці «лід» було розтоплено, та не на довго. Холодильник мені замінили, але знову на... бракований. Знову до мене ходять майстри, листонша носить листи-відписки з заводу, а холодильник не діє.

Дорогий Перче, спрялуй, будь ласка, свій гарячий подих на директора заводу т. Челяднікова. Може, тоді холод його серця переселиться в злополучний «Донбасс», який з холодною байдужістю випустили в широкий світ бракороби.

С. КОБИЛЯНСЬКИЙ.

м. Луцьк.



КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Рада товариства мисливців та рибалок України знову висунула чергову групу громадян на здобуття звання члена Клубу губителів природи.

Цими днями відбулося засідання правління клубу, де всебічно було обговорено кожну кандидатуру. Першим прийнято до членів клубу шофера Требухівського радгоспу Михайла Бабица, котрий б'є косулю і зайців без відриву від виробництва. Б'є безневинну звірину, сидючи за кермом автомашини ГАЗ-69 № 77-63-КХА, та так хвацько б'є, що й вітрове скло у своїй машині розбив.

Також одностайно був прийнятий до членів клубу директор Пухівського радгоспу т. Федоренко. Це теж досвідчений автобракон'єр. Ганяє по озимині на службовій машині, і горе зайцеві чи косулі, які необачно потрапляють під світло фар його машини.

Сторож газопроводу Ілько Васильович Василюк живе на території Білодубрівського лісництва і б'є диких кабанів з комфортом, прямо з вікон власної хати. Зручна позиція.

Нахабно діє бракон'єр Ф. Ф. Ячник із с. Рижівки, Броварського району. Вбивши косулю з незареє-

строваної рушниці, не криючись гордо несе бракон'єрський трофей додому.

Мешканець с. Заворичі, Броварського району, Микола Іванович Гончаренко важко поранив вагітну лосиху, а потім з гуманних міркувань добив її, чим завоював право називатися членом Клубу губителів природи.

Одностайно до Клубу губителів природи було прийнято групу бракон'єрів із села Погреби в складі громадян Н. П. Кравченка, С. Г. Бориспільця, С. Г. Коваленка.

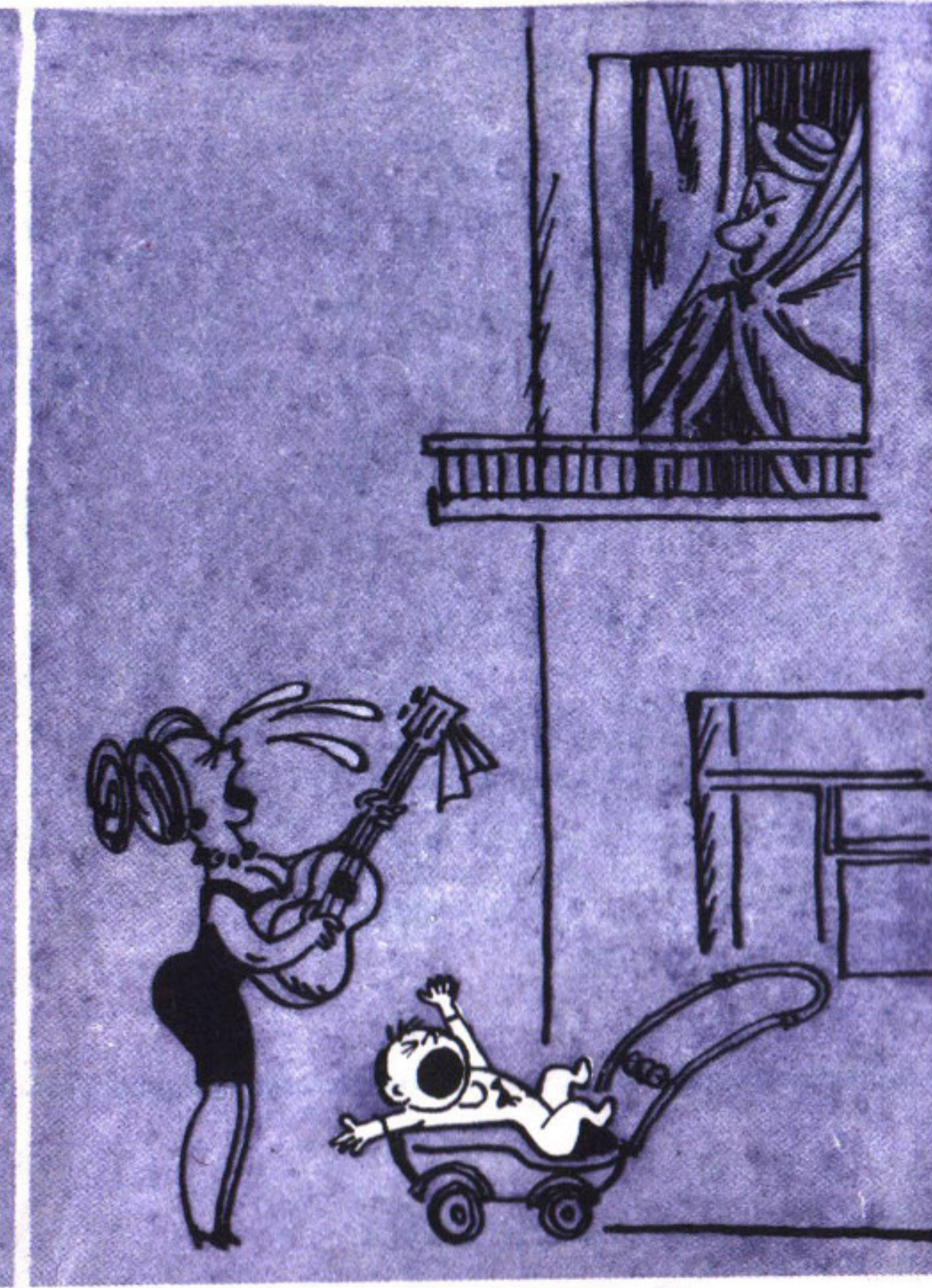
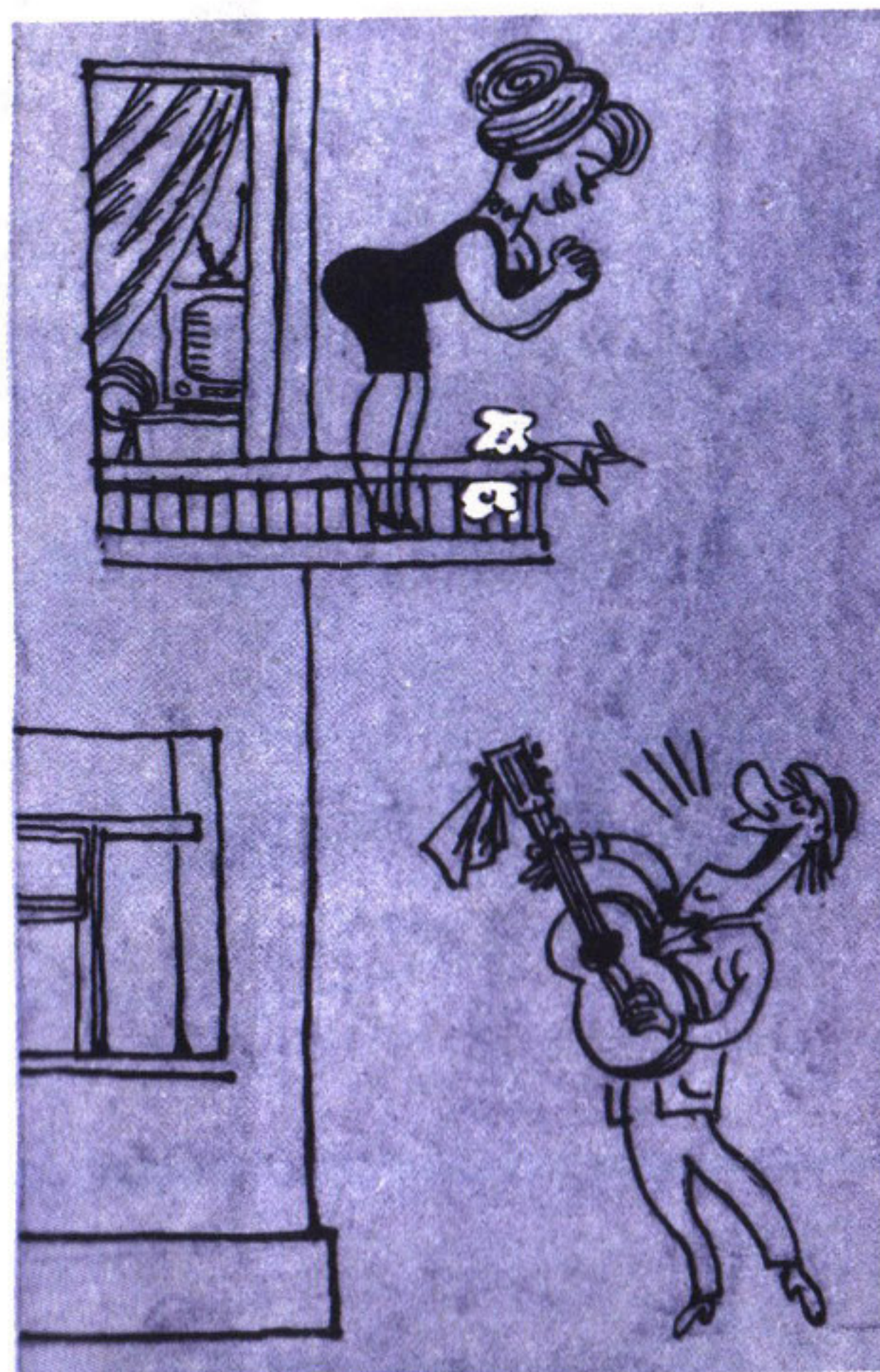
Як стало відомо з виступів, група спеціалізується на хижацькому винищенні диких кабанів.

Бракон'єр із с. Пухівки Андрій Кирилович Марченко відмічений Клубом губителів природи як ініціативний раціоналізатор. Він довів, що знищувати кабанів можна і без вогнепальної зброї. Для цього досить їх загнати у глибокий рів з водою, а там вже й дубовий кілок «стріляє».

Після вшанування нових членів клубу на честь Броварського райвідділу охорони громадського порядку і Броварської райпрокуратури прозвучав салют із 700 нід не зареєстрованих мисливських рушниць, що належать бракон'єрам.



Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА



Без слів.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

КОЛОЛІТЕРАТУРНЕ

* * *

Всі роблять те, що їм робити личить.
Поет-Халтуренко, наприклад,
Поклонників собі вербує й могоричить.

ПОЕТ З ПРИЦІЛОМ

Його прапращур в сиву давнину
За живота ще майстрував собі труну.
А цей, ліричний елемент,
Силкується живим потрапити на постамент.

* * *

Поетові, що хоче знати,
чи буде жити він і після смерті,—
Насамперед потрібно вмерти.

РОМАНІСТОВІ-ШВИДКІСНИКУ,
АВТОРОВІ ТОВСТЕЛЕЗНИХ РОМАНІВ

«Сучасна українська проза найтовща в світі».

(Народне прислів'я)

Щороку строчить він романи вперто й люто,
І кожен романига той — вагою з пуд.
Коштовного паперу стільки ним уже зіпсуто,
Що лірики над ним колись учинять самосуд.

* * *

Для великого поета —
П'єдестал уся планета.
А тому, хто сам себе вважа великим,—
П'єдесталом служать каблучки у черевиках.



Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Торік у «Перці» № 24, у замітці «Ой, жаль, жаль...» критикувалося Чернігівську базу «Укр-оптбаналія» за зустрічно-повторні перевозки цукру.

Як повідомив редакцію заступник міністра торгівлі УРСР т. Костинський, керуючому Чернігівською базою «Укр-оптбаналія» Андрієнкові І. Г. за ці перевозки оголошено догану.

★ У № 24 «Перця» було надруковано листа А. Касьяна про те, що в Ялтинській годинничовій майстерні не лише довго і недоброякісно ремонтують годинники, а ще й кепкують з клієнтів, якщо ті намагаються скаргитись.

Як повідомив заступник голови Ялтинської міськради, фанти, наведені в листі, ствердились. Бракоробові майстру Малютіну оголошено сувору догану, його переведено на роботу по ремонту будильників. За грубе ставлення до клієнтів приймальникові Мармаліди оголошено догану.

ФІАСКО

У приймальні директора студії, підібгавши білого халатика, на стільчику сиділа Белочка. Сиділа і гірко ридала. Це було так дивно і так несподівано, що кожен, хто забігав до кабінету, мимоволі знімав капелюха і діставав носову хусточку.

Плаче Белочка!

Наша Белочка!!

Буфетниця Белочка.

Чорт забирай, хто ж тоді сміється!? Вона ж тільки те й робила, що цілісний день реготала, реготала, реготала! Та все частувала, частувала, частувала...

— Що трапилось, Белюньчику?

А Белочка аж захлинається:

— Тру-у-ба Бе-бе-бе-елюньчику. Оо-о!..

Нічого не можна зрозуміти. Тільки сльози і рев. Тільки рев і сльози.

Секретарка внесла ясність:

— Влипла Белочка.

Що ж воно трапилось?

Вранці, як і щодня, секретарка подзвонила Белочці і попросила занести директорові дві склянки чайку. Белочка посміхнулася у трубку, підморгнула і заходилася



виконувати розпорядження: поставила на тарілку дві чисті склянки, налила в кожен два рази по 100 (коньячку), вкинула чайні ложечки, по кружальцю лимончика, підсмикнула вище халатика (директор любить!) і подріботіла.

— Цок-цок, цок-цок.

Бадьоро, весело і дзвінко.

Прочинила двері, ступила. Завагалась на мить — директор немовби й новий. А втім... сміливо задріботіла до столу. Директори мінялись так часто, що запам'ятати всіх було просто неможливо.

Навпроти директора у глибокому фотелі напівлежав якийсь представник. Видно, туз, бо директор сидів перед ним, мов на їжаку. Белочка поставила склянки, посміхнулася і поцокотіла до дверей, виписуючи білим халатиком білі вісімки.

Представник помішав ложечкою в склянці, подзеленькав, потім нахилився, сьорбнув. І... полізли представникові очі рогами. А потім як підскачить! Зняв окуляри і протирає. А рукою показує директору: сьорбни, мовляв, і ти. Ну, директор... сьорбнув. І теж підскачив. Стоїть, рота роззявив, хукає і рукою махає, наче полум'я гасить.

Всі оточили Белочку, співчували.

— Ах, Белочко, як же ж ти?..

— А я знаю? Десять років усім носила і нічого. А цей... хукає.

Та до секретарки:

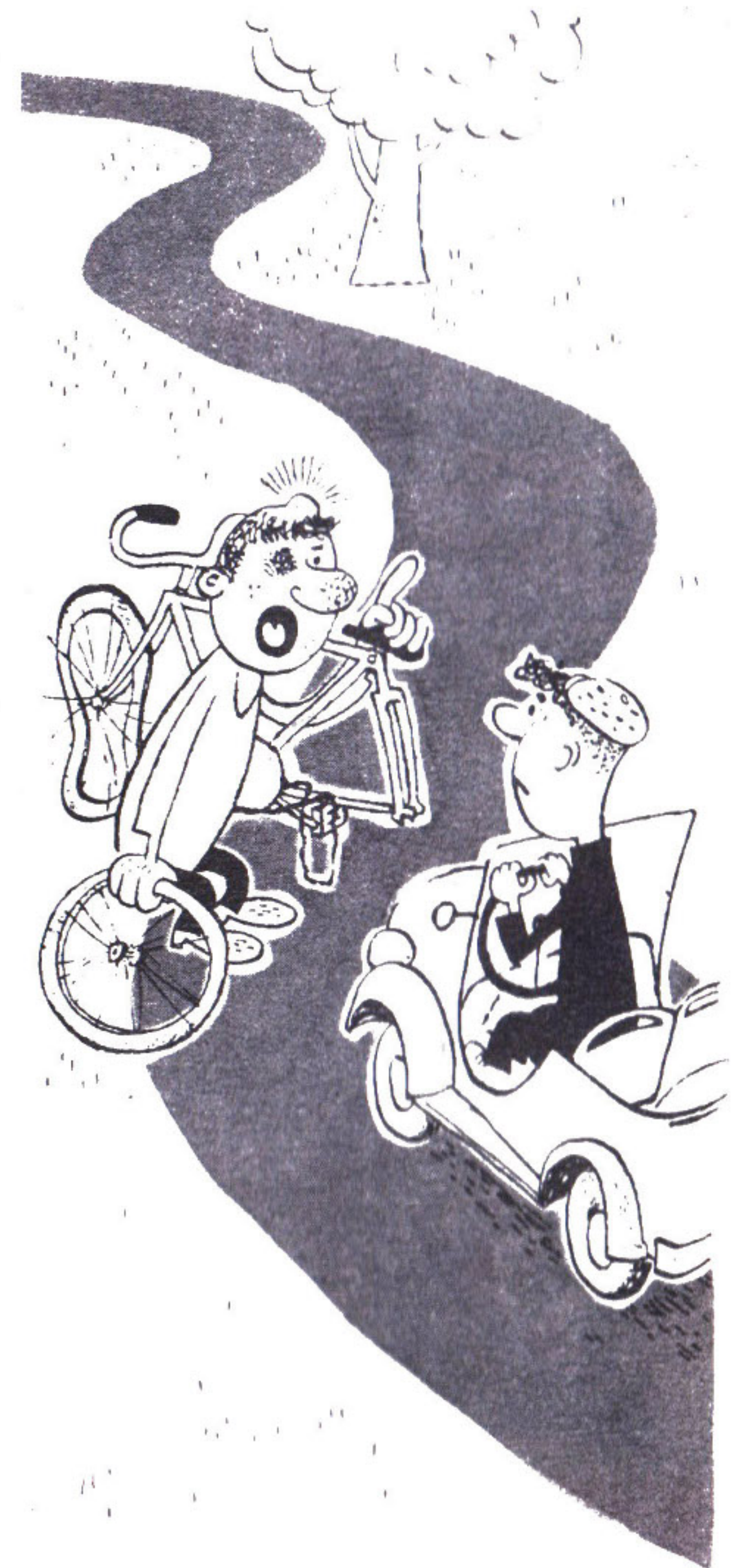
— Не могла попередити, подррр-уга!..

І Белочка знову гірко заридала, затуляючи обличчя наказом.

Юрко ПАРХОМЕНКО.

ЯКЕ ІХАЛО...

Мал. Є. СЕНДЗЮКА



— Обережніш, друже. Там, коло дороги, дерево стоїть...

ПАРОДІЯ

ВОНА БУЛА НІЖНА, НІЖНА...

(НОВЕЛА)

Я вперше її зустрів на узбережжі моря. Вона лежала на розпеченому піску, майже гола, і плакала. Я не міг відірвати своїх очей від її тендітного тіла. Вона була ніжна, прозора і така м'яка, як тісто в діжі. Я неспішно торкнувся її своїм мозолистим пальцем. Вона здригнулася, як в передсмертній агонії.

— Хто цей негідник? — запитав я. — Хто в наш час так підло вчинив з тобою? — кричав



я на все узбережжя, і від того крику чайки падали в море. Без пам'яті.

А вона мовчала, не відриваючи очей від пінястих бурунів, які, здається, як і я, бачила востаннє. Тоді я не витримав, сміливо взяв її на руки, ніжно заглянув в її прозорі, як чорноморська вода, очі і викинув у море.

Вона не ворухнулася. Медуза була мертва.

О. ЧОРНОГУЗ.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ. Перець.

Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (572) (на українському мові).

Підписано до друку 19.IV. 1966 р.

Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 02876.

Зам. 02735. Тираж 760.000 прим.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У № 4 «Перця» ми описали кілька вечорів у селах біля Диканьки. Вечори були не з веселих. У них, з одного боку, брала участь місцева молодь, яка шукала й не знаходила веселого дозвілля в місцевих клубах. А з другого боку — виступав завідувачий районним відділом культури В. П. Горячун, який не міг того дозволити ні дати, ні організувати.

Як написав нам секретар Полтавського обкому КП України т. Буланій, факти, наведені у фейлетоні «Вечори у селах біля Диканьки», дійсно мали місце. За незадовільне керівництво роботою культурно-освітніх закладів району т. Горячуна В. П. з посади завідувача відділом культури звільнено.



**КІНО-
ТЕАТР
ПЕРЦЯ**

Фестиваль
іноземних
фільмів

